

tantadruj

priloga primorskih gledališč

primorske novice

Igralke in igralci primorskih gledališč berejo pravljice

Pomlad 2020

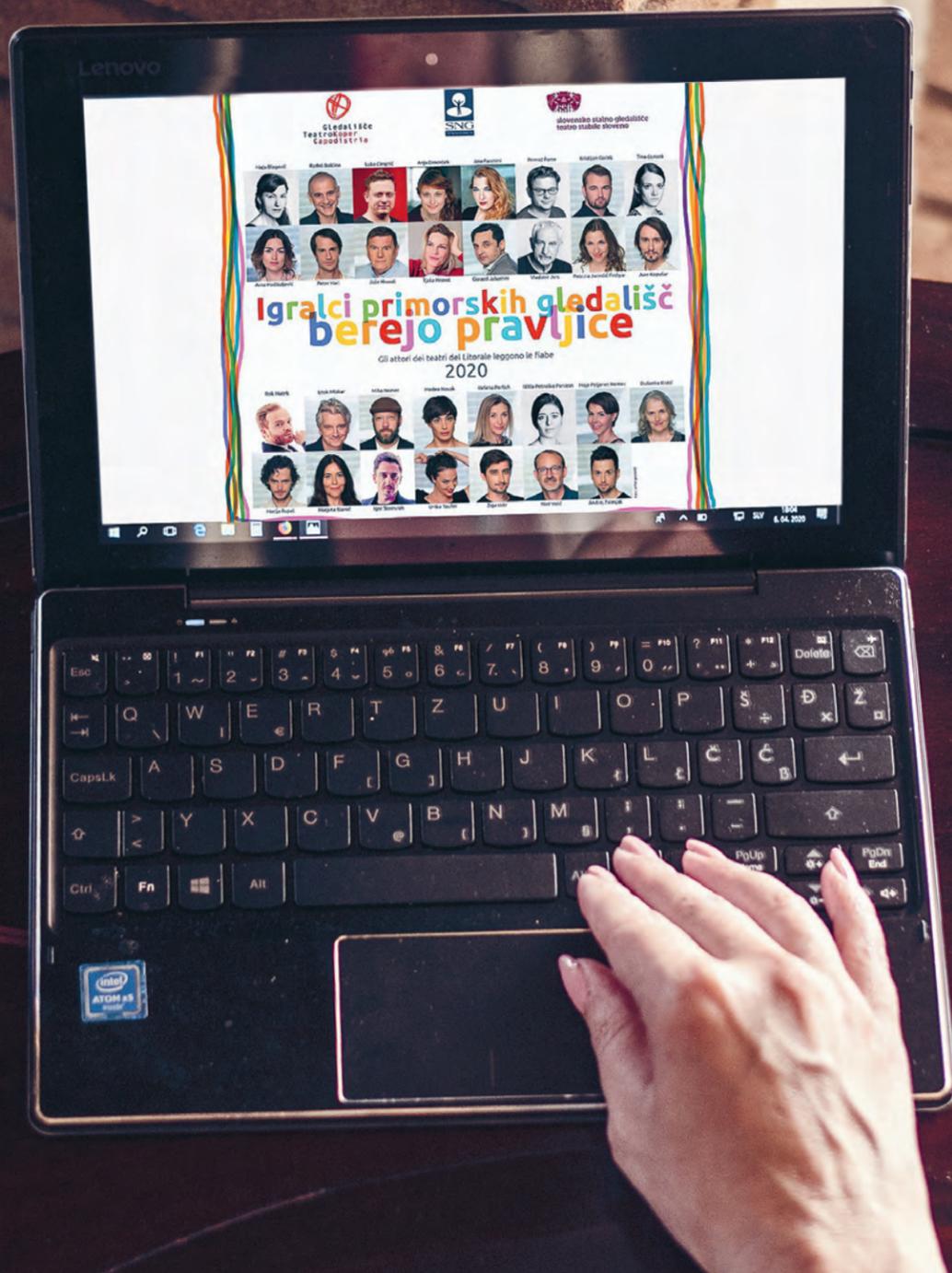

FOTO: DAMIR IPAVEČ

Gledališka umetnost potrebuje stik z gledalcem, a v času družbene osamitve nas začasno nagovarja drugače. Brezstično.

Bognedaj, da bi crknil ... oder!

Še pomnite Smolarjevo Bognedaj, da bi crknul televizor? Te dni bi lahko besedico televizor zamenjal splet. Tam se je med prvimi preselila kulturna ustvarjalnost, tudi gledališka, ki se trudi ohranjati stik z občinstvom.

MAJA PERTIČ GOMBAČ

V resnici bi Adi Smolar danes lahko pel predvsem različico, v kateri bi se zaklinjal, naj vendarle ne izumrejo oder, dvorana, aplavzi, ovacije, pa tudi žvižgi, smrtne tišine ali polglasno smrčanje gledalca, ki ga je naporen teden tako utrudil, da ga niti posrečena komedija ne more odtrgati spancu. In to v drugi vrsti!

Tudi gledališča so se na pandemijo koronavirusa, ki jih je prisilila v zaprtje, rekordno hitro odzvala z ustvarjalnimi pristopi, s katerimi rednim obiskovalcem in abonentom zagotavljajo svojevrsten stik s svojo dejavnostjo in

obenem skupaj z njimi aktivno pogledujejo v smeri dni, ko se bo življenje vrnilo tudi v dvorane.

Tudi primorska gledališča so se vsako na svoj način preselila na splet, ki nudi vsaj občutek, da se - čeprav vsak pred svojim zaslonom - še lahko pogledamo iz oči v oči. Tri gledališča, novogoriško, tržaško in koprsko, povezuje tudi skupni projekt, ki je stekel tik pred razglasitvijo pandemije: *Igralke in igralci primorskih gledališč berejo pravljice*. A se je moral iz knjižnic in knjigarn, kjer so se najmlajši lahko srečali z gledališčniki v živo, prav tako začasno preseliti na splet, kjer jih (in nas vse) nago-

varjajo iz svojih domov neposredno v naše.

Priloga Tantadruj je tokrat zgoščena na štirih straneh, a povzema bistvo teh dni: na eni strani odzivnost gledališč in ustvarjalcev, ki se ne morejo in ne smejo ustaviti, na drugi ljubiteljev, ki so hvaležni, da jim uspe "v gledališče" vsaj s pomočjo spleta, a obenem že pogrešajo vznemirjenje, ki ga lahko pričara le predstava v živo. In nezadnje objavljamo še dragocen pogled na samozaposlene v kulturi, najranljivejše, ki potrebujejo največ, ne najmanj pozornosti.

Tudi po mesecu samoosamitve še nihče zares ne ve, kaj nas čaka.

Ne kot družbo, ne kot posameznike, ne kot zaposlene v kulturi. A ko je ekonomska kriza, ki bo sledila, ena redkih zanesljivih napovedi, se vse pogosteje pojavlja citat, ki naj bi ga med drugo svetovno vojno izrekel Churchill. Ko so od njega pričakovali, da sredstva, namenjena kulturi, preusmeri za vojaške potrebe, naj bi dejal: "Za kaj se pa borimo?"

Edino pravo zdravilo zoper skrbi tako ostaja humor. In če crkneta televizor in splet, nam ostane oder. Ali ni Shakespeare dejal, da je ves svet oder in vsi mi igralci? In prvič igramo v isti drami. Režiser pa je neviden. •